

Pojem rozšiřování určuje § 8 tisk. zákona jako prodej, rozdělování zdarma, vyložení k veřejnému nahlédnutí, umístění na veřejném místě a rozesílání. Vlastním cílem rozšiřování jest, aby se tiskovina dostala do veřejnosti, aby se o jejím obsahu dozvěděl v e t š í p o č e t o s o b p ř e - d e m n e u r č e n ý c h. Tento požadavek schází, když tiskovina má zůstatí v úzkém kruhu zájemců. Poněvadž v souzeném případě šlo o dvě legitimace, z nichž jedna byla určena pro jednoho obžalovaného a druhá pro druhého, a každá byla obžalovanými navzájem podepsána, nešlo tu o rozšiřování ve smyslu § 8 tisk. zák. a proto nelze tu mluvíti ani o přečinu podle § 24, č. 3 cit. zákona.

Přečin podle § 14, č. 5 zák. na ochr. rep. byl shledán v tom, že obžalovaní rozšiřovali tiskovinu, v níž se o bezpečnostních úřadech republiky tvrdí, že při vyšetřování komunistických rejdů provádějí triky a násilnosti, a tak veřejně způsobem štvavým hanobili republiku tak, že to mohlo snížití její vážnost. Jde totiž o to, že na dvou legitimacích, shora označených, bylo vytištěno desatero mladého komunisty, při čemž bod 10., ve kterém je uvedeno inkriminované místo, zněl takto: »Je-li mladý komunista zatčen, nestane se ani policejními triky a násilnostmi zrádcem svých třídních soudruhů a své organisace.« Nejvyšší soud ani neřešil otázku, zda tento obsah naplňuje skutkovou podstatu trestného činu podle § 14, č. 5 zák. na ochr. rep. po stránce objektivní, neboť schází tu náležitost veřejnosti trestného činu ve smyslu § 39, č. 2 zák. na ochr. rep. Obžalovaní mají se totiž podle obžaloby zodpovídati za to, že r o z š í ř o v a l i t i s k o v i n u tohoto obsahu. Poněvadž však bylo už shora u přečinu § 24, č. 3 tisk. zák. prokázáno, že o rozšiřování nemůže tu býti řeči, schází tu požadavek veřejnosti a čin obžalovaných nemůže býti už z tohoto důvodu podřaděn pod ustanovení § 14, č. 5 zák. na ochr. rep. Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že není tu dána skutková podstata ani přečinu podle § 24, č. 3 tisk. zák., ani přečinu podle § 14, č. 5 zák. na ochr. rep. a že rozsudky obou nižších soudů, pokud bylo rozhodnuto opačně, jsou dotčeny zmatkem podle § 385, č. 1a) tr. ř. Proto byly zrušeny podle 1. odst. § 33 por. nov., byl vynesén zprošřující rozsudek a zmateční stížnosti byly poukázány na toto rozhodnutí.

Čís. 5228.

Požiadavku § 384 odst. 4 tr. p. bolo vyhovené, ohlásil-li s'ťažovateľ (vyhradil-li si) uplatňovanie formálneho dôvodu zmätočnosti hneď po rozhodnutí súdu; nevyžaduje sa opakovanie tejto výhrady aj po vynesení rozsudku.

Ak odvolanie nebolo písomne opovedané, niet podmienok k pokračovaniu podľa § 391 tr. p. Odvolanie učinené v smysle tohoto ustanovenia ústne do zápisnice nemá v takom prípade právneho účinku.

(Rozh. zo dňa 20. februára 1935, Zm IV 431/34.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. R. a spol., obžalovaným z přečinu násilia proti orgánu vrchnosti, na základe verejného pojednávania zmätočné s'ťažnosti obžalovaných M. R. a J. R. čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Podľa ustanovení § 388 tr. p. v novom znení môžu byť proti rozsudku opravné prostriedky ohlásené do troch dní, ba ešte aj rozšírené na nové dôvody zmätočnosti aj v prevedení opravného prostriedku z jakéhokoľvek iného dôvodu zmätočnosti. Z toho plynie — ako to najvyšší súd už opätovne vyslovil (viď Zm III 799/27 Šb. min. sprav. čís. 562) —, že aj formálny dôvod zmätočnosti uvedený v bode 9 § 384 tr. p. môže byť uplatňovaný v týchto lehotách, samozrejme predpokladajúc však, že uplatňovanie tohoto dôvodu zmätočnosti bolo v smysle § 384-IV tr. p. včas vyhradené za hlavného pojednávania. Nebolo tedy v tomto prípade uplatňovanie formálneho dôvodu zmätočnosti podľa bodu 9 § 384 tr. p. opozdené preto, že tento dôvod zmätočnosti po vyhlásení rozsudku nebol ihneď zadržaný, avšak opozdené bolo odvolanie z týchto dôvodov:

Podľa zápisnice o hlavnom pojednávaní ohlásil obhájca po publikácii rozsudku prvého súdu odvolanie všeobecne a žiadal o doručenie rozsudku. K tomu sa pripojil aj obžalovaný. Rozsudok bol obhájcovi doručený dňa 12. marca 1934, tento však odvolanie nepreviedol, ale teprve dňa 6. apríla 1934 (tedy po uplynutí lehoty § 388 tr. p.) k vyzvaniu súdu ústne previedol odvolanie a len vtedy ohlásil do protokolu, že podržuje zmätočnosti, ktoré ohlásil za hlavného pojednávania. Ponevác nešlo tu o odvolanie písomne ohlásené, nebolo ani podmienok k pokračovaniu podľa § 391 tr. p. a na základe tohoto pokračovania ohlásené odvolanie nemôže mať ani právneho účinku. Je tedy prevedenie to opozdené a preto odvolací súd odvolanie ohlásené z dôvodu zmätočnosti podľa § 384 č. 9 tr. p. právom považoval za opozdené.

Čís. 5229.

Okolnosť, že porotcovia kladne riešili skutkovú otázku a na súvisiacu právnu otázku odpovedali záporne, nie je dôvodom pre nariadenie opravného pokračovania v smysle § 20 por. nov.

(Rozh. zo dňa 23. februára 1935, Zm III 588/34.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. E., obžalovanému zo zločinu úmyselného zabitia človeka, na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu a obžalovaného takto sa usniesol: Vyhovuje sa zmätočnej sťažnosti obžalovaného, pokiaľ bola uplatňovaná na základe § 384 čís. 9 tr. p. pre nariadenie opravného pokračovania v smysle § 20 por. nov., a z tohoto dôvodu zmätočnosti zrušuje sa rozsudok porotného súdu aj s prevedeným hlavným pojednávaním a krajskému súdu v B. ako súdu porotnému sa ukladá, aby previedol nové hlavné pojednávanie a znova rozhodol.

Z d ô v o d o v :

Najvyšší súd sa predovšetkým zaoberal zmätočnou sťažnosťou obžalovaného, pokiaľ bola uplatňovaná z formálneho dôvodu zmätočnosti